

forlænget“, har Sydgrønlands Landsraad, der jo er langt stærkere interesseret i Spørgsmaalet, idet den udvidede Adgang til at fiske paa grønlandsk Søterritorium kun gælder den i Lovforslaget nærmere angivne Strækning udfor Sydgrønlands Kyst, vedtaget, at udtale, at Raadet „misbilligede den midlertidige Lov og“ maatte „mod-sætte sig, at Loven forlænges“, ligesom Raadet udtalte Ønsket om, „at den hidtil gældende Territorialgrænse ikke overskrides“, idet en saadan Overskridelse „absolut maa anses som havende skadelige Følger for Fiskens Indtrængen i Fjordene“. Landsraadet har endvidere udtalt, at Raadet ikke var i Tvivl om, at Følgen af den omhandlede Tilladelse vilde blive, „at Færingerne om ikke længe vilde stille Krav om ogsaa at komme ind paa Fjordene for at drive Fiskeri der, hvoraf vilde følge, at Fiskepladserne vilde blive berøvede Grønlønderne, der er endnu daarligere stillede end Færingerne“.

Da imidlertid de Grunde, der motiverede Lovforslagets Fremsættelse i 1927, nemlig de overordentlig vanskelige Erhvervsforhold paa Færøerne, stadig maa siges at være til Stede, og da den ved Loven forrige Aar givne Beføjelse som foran nævnt har vist sig at være af saa overordentlig ringe praktisk Betydning, har Ministeriet uden i nogen Henseende at præjudicere den endelige Ordning af dette Spørgsmaal ment det forsvarligt, at den Tilladelse, der blev givet i Fjor, fornyes for indeværende Aar.

Ministeriet har derimod under Hensyn til de grønlandske Landsraads Stilling til Sagen ikke ment at kunne fremsætte Forslag om en endelig Ordning af Spørgsmaalet.

Med Hensyn til Fastsættelsen af de nærmere Vilkaar for Meddelelse af Tilladelsen vil Ministeriet være sindet fremdeles at følge de i Bemærkningerne til det i 1927 fremsatte Lovforslag angivne Grundsætninger.